

På kanten...

Michael Franch Nielsen

Damn' good cup of coffe... Siger de derovre, siges der. Nogen i et nordvestligt hjørne af USA gentog det igen og igen i et uendeligt plot i en uendelig tv-serie. Men en europæer i Amerika finder hurtigt en *anden hookline*. – Mens vi gled nordpå i vort brede, lange, automatiserede vehikel var dagens faste replik, udover det evindelige *how are you*, et træt blik på hinanden og en resigneret konstateren: Det er fanme noget tyndt kaffe.

Ikke fordi USA var noget tyndt sjask. Snarere tværtimod. Men kaffen var et af de farlige sorte huller for en europæer i guds eget land. Den amerikanske kaffe kunne hurtigt affærdiges af en historie- og kulturfyldt turist fra moderlandet som *typisk*. Typisk får det USA de europæiske briller afdækker. Det første vi så efter, var den europæiske kerne i den tynde kaffe. Den oprindelige bønne, så at sige. Og den var langt væk, som et ekko fra en bønne, der måske engang krydsede kontinentet under koloniseringen, en bønne, der kun efterlod omridset af en smag.

Den var godt nok tynd, den kaffe. Som en bleg afspejling af den kraftige europæiske bryg. Og vores europæiske selvoptagethed blev ikke mindre af de store mængder den blev serveret i. Ikke en kop – slet ikke en espressokop, men et krus, og ikke eet krus, men bare *kaffe*. Kaffe ad libitum. Så var det typiske billede komplet. Indholdsløs og udvandet kaffe. Mængde fremfor aroma.

Man skal passe på med sorte huller. Man må forsøge at modstå suget fra det sorte dyb og hage sig fast til kanten. Endda vende sig om og se udover den, måske. Og her fra kanten finde den egentlige fascination af USA, frigjort fra manisk jagt på euro-bønnen.

Træder man et skridt tilbage, og ser på kruset mens kaffen bliver hældt op, ligner det en ganske almindelig kop kaffe. Og smager man på den uden straks at medtænke det europæiske sidestykke, kommer chokket: Kruset, farven, duften, kaffekanden, den lille flødebriket, sukkeret, smilet fra damen, sollyset,

trangen, det hele, – alt er det samme, men alligevel er det, som et slør pludseligt rives væk: den amerikanske kaffe er noget helt andet. Det er fanme uhyggeligt. Eller rettere: *unheimlich*, du.

Det er her den egentlige fascination starter. USA er den lille forskydning, den minimale variation over et tilsyneladende kendt tema. Man tror alt er velkendt, læner sig tilbage; denne verden kender jeg næsten bedre end dem, der bor her. Og så er man klar til chok-effekten. Alt er det samme og alt er pludseligt noget helt andet. En amerikansk kop kaffe, der i alle træk ligner den hjemlige kop, viser sig at være, ja, fremmed...

Og forøvrigt: Når man først har vænnet sig til det, er det faktisk en *damn' good cup of coffe... And hot too.*